

Roxana Miron

***O clipă cât o veșnicie –
fragmente de conștiință***

Editura Societății Ziariștilor și Oamenilor de Cultură
"Cincinat Pavelescu"
Brașov, 2026

Este pierdut, totuși încearcă
să nu se dea bătut,
dar Soarele tot mai puternic este...
nimic nu e așa cum a crezut.

Cuprins

Prefață	5
Argument	7
Tăcerea pune întrebări	9
Fărâme din viață	10
Parfum de ploaie	12
Nimic nou sub Soare	14
Amintire prețioasă	15
Vis conștient	18
Când Luna zgârie noaptea	19
Privirea aceea unică	22
Temnița minții tale	23

Mereu voi vrea!	26
Nimeni, niciodată!	28
O clipă cât o veșnicie	30
Scoica timpului	32
Destin hain	34
Ira furor bravis est	36
Ghiocei	38
Până să cadă cortina	39
Lacrimi de argint	42
Ce mult aş vrea...	44
Noapte de vară	45
Iubita mea, Speranță!	48
Acceptare	49
Clipa trecută...	52
Netotul cu pretenție de geniu	54

"Noaptea, toate pisicile sunt negre"	55
Alegeri	58
Invidii desuete	60
Inelul influenței	62
Mișcare de șah-mat	63
Și vei vrea...	66
Sfârșit de drum...	68
Speranțe năruite	72
Totul sau nimic	74
Nu te opune!	76
Pas încâlcit	77
Gânduri neînvînse	80
Acel anotimp	83
Neantul nu cere iertare	86
Asemănare	88

În grija altcuiva	90
Puteri ce cresc din rouă	92
Apropierea toamnei	94
Luptă nedreaptă	96
Adevăruri diferite	99
Sentimente contradictorii	102
Note hibernale	104
Precum fantoma ce-și caută trupul	106
Privește mai întâi la tine	108
Întâmplări minore	110
Natura dezlănțuită	112
Simba, mare vânător	114
Doar a ta...	116
Emoția de peste zi	118
Mâhniri	119

Ca aerul	122
Fără noimă	124
Dans de miere și zăpadă	126
Marele Deșert	129
Povestea Omului de zăpadă	131
Cuprins	133

direct, sincer, fără ocolișuri inutile. Scriu despre frământări interioare, despre vulnerabilitate, despre conflicte, dar și despre realitatea din jurul meu – despre ceea ce observ, ceea ce mă impresionează, ceea ce mă tulbură sau mă mișcă profund.

Poezia este, pentru mine, o formă de asumare.

Vă invit, așadar, să pășiți în paginile acestui volum cu deschidere și curiozitate. Dincolo de cuvinte, sper să descoperiți nu doar povestea mea, ci și ecoul propriei voastre experiențe.

Cu recunoștință,

Roxana Miron

Tăcerea pune întrebări

Cerul de sticlă se sparge bucăți,
îmi pare că vrea să se-ncrunte,
lume grăbește pe undeva,
împovărată de grijile multe.

Tăcerea ta pune întrebări,
întreabă multe nespuse...
nu aș veni cu răspunsuri spre ea,
prefer să rămână deduse.

Oricum, cuvintele rostite ar fi
insuficiente și fade,
cum este lumea ce pare grăbită
să aleargă... dar cu membre schiloade!

Fărâme din viață

Somnoroasă, obosită
și clipind alene,
ziua își închide
pleoapele-i prea grele.

Rămășițe din ea,
ca stelele-n noapte
în minte rămân,
adânc îngropate.

Sunt fărâme din viață,
ce-s luate cu noi,
plimbate prin anii
ce curg în șuvoi.

De cerul minții
agățate cumva,
sclipesc uneori
amintind de ceva...

Fărâme din viață

Parfum de ploaie

Ploaia cade-n valuri line
într-un fel liniștitor,
luând cu ea dor și suspine
într-un dans tulburător.

Stropi ca roua se adună
pe flori gingașe, mărunte,
glasul lor parcă se-aude
cum răzbate-n șoapte multe.

Fiecare strop ascunde
o poveste neștiută,
scursă tainic peste lumea
veșnic tristă, abătută.

Cântul vremii picurat,
în parfum de ploaie fină,
liniștea cu el aduce
peste gânduri, peste vină.

Nimic nou sub Soare

Timpul este plictisit...
nimic nou
nu e sub Soare,
apa trece peste pietre,
totul cade în uitare!

Amintire prețioasă

Ningea odată-atât de tare,
că drumul nu se mai vedea
de fulgii mari, de neoprit,
și de zăpada ce creștea.

Afară era miez de noapte,
dar asta nici prin cap nu ne dădea,
nouă părându-ni-se a fi ziuă,
așa lumină mare se vedea.

Rafale scurte de zăpadă,
obrajii reci ni-i biciuiau,
cu toate-acestea, fermecați
priveam doar fulgii ce cădeau.

Nu era nimeni pe afară
să calce neaua ce sporea,
eram doar noi... și bucuria noastră
în infinitul ce ne-nconjura.